on 1933. aasta põhiseaduse alusel õigus ka riigi eelarvet dekreediga panna maksma. Selle küsimuse otsustab valitsus jaatavalt, ja 1. veebruaril ilmub dekreet, mis määrab, et riigi eelarve hakkab edaspidi maksma avaldamisega „Riigi Teatajas". Selle sammu kohta annab 2. veebruaril seletusi siseministri abi H. Kukke, märkides muu seas:

„Et riigi eelarve on põhiseaduse järgi seadus, siis on riigivanemal maksva põhiseaduse järgi õigus — aga ka kohus —, kui seda nõuab riiklik olukord, riigi eelarvet kui ka lisaeelarvet dekreedi-seadusandluse teel maksma panna ja välja kuulutada, sest riik ei saa olla ilma eelarveta."

Niisuguse seisukoha alusel pandi riigi korraline eelarve maksma 15. märtsil dekreediga, kuna lisaeelarve oli pandud maksma samal teel juba 1. veebruaril.

Rahvaesinduse puudumine annab aga ennast küllalt teravasti tunda valitsemistöös. Valitsusel puudub kontakt laiemate rahvaringkondadega nende meeleolude ja arvamuste teadasaamiseks, mis on seda raskem, et ka ajakirjandus ei saa täie vabadusega tuua esile mitmekesiseid arvamusi valitsuse sammude kohta. Seadusandlik töö, seaduste valmistamine, koondub kitsama ametnikkude ringkonna kätte, nende ülekoormatus ja paratamatu ühekülgsus ei kindlusta sugugi seaduste põhjalikumat läbikaalumist tegeliku elu nõuete seisukohalt. Seepärast muutub valitsusele järjest enam tarvilikuks asutise ellukutsumine, mis koondaks endasse vähemalt kõigi peamiste kutsealade esindajaid, et need tähtsamate majanduslikkude seaduseelnõude väljatöötamisel saaksid avaldada oma seljataga seisvate ringkondade arvamust ja seega hoida ära seadusandluse kokkupõrked tegeliku eluga. Niisuguse asutise loomisel jäädakse peatuma riigi majandus-



Eesti kroonika 1935, lk. 30